

ΔΕΝ ΘΑ ΒΡΕΙΣ συνηθισμένους ανθρώπους ἐδῶ. Πόσο μάλλον μετὰ τῆ δύση τοῦ ἡλίου, σέ αὐτούς τοὺς δρόμους, κάτω ἀπὸ τὰ πανάρχαια ὑπόστεγα τῶν ἀποθηκῶν. Τὸ ξέρις αὐτὸ φυσικά. Κι ἂν μὴ τι ἄλλο, γι' αὐτὸ ἀκριβῶς εἶσαι ἐδῶ. Ὁ ἀέρας ἔρχεται σὲ ριπὲς ἀπὸ τὸ ποτάμι, σηκώνοντας σκόνη ἀπὸ τὰ κατεδαφισμένα κτίρια. Κοντὰ στὶς προβλῆτες, οἱ ἄστεγοι ἀνάβουν φωτιὲς μέσα σὲ σκουριασμένα βαρέλια πετρελαίου. Τοὺς βλέπεις μαζεμένους ἐκεῖ, ντυμένους μὲ ὅ,τι παλτὸ ἢ πεταμένο πουλόβερ εἶχαν καταφέρει νὰ βροῦν, σὲ ὅποιον πιθανὸ συνδυασμὸ. Φορηγὰ εἶναι σταθμευμένα κοντὰ στὶς ἀποθηῆκες, καὶ σὲ κάποια ἀπὸ αὐτὰ κάθονται ἄντρες ποὺ καπνίζουν στὸ σκοτάδι, περιμένοντας τοὺς ὀμοφυλόφιλους νὰ κατηφορίσουν ἀπὸ τὰ μπάρ πάνω ἀπὸ τὴν ὁδὸ Κανάλ. Ἀρχίζεις καὶ περπατᾷς μὲ μεγαλύτερα βήματα, ἀλλὰ ὄχι γιὰ νὰ ξεφύγεις ἀπὸ τὸ κρῦο. Σοῦ ἀρέσει αὐτὸς ὁ ἀέρας ποὺ κάνει τὸ δέρμα σου νὰ σσιτώνει. Στρίβεις σὲ μιὰ γωνία καὶ προχωρᾷς, νιώθοντας μιὰ εὐχάριστη αἴσθηση καθὼς οἱ μηροὶ σου δίνουν σχῆμα στὸ τεντωμένο ὕφασμα τοῦ φορέματός σου. Στὶς ἄδειες μάντρες, τὰ σπασμένα γυαλιὰ λάμπουν σὰν κομμάτια λευκοῦ μαρμαρυγία. Τὸ ποτάμι ἀπόψε ἀναδίδει μιὰ μυρῶδη ὁσμὴ.

Κατευθύνεσαι ἀνατολικά τώρα, κι ἐκεῖ βλέπεις τέσσερα γράμματα ζωγραφισμένα μὲ σπρέι πάνω στὸν τοῖχο

ένος κτιρίου. Ὁρنيθοσκαλίσματα. ANGW. Για κάποιον λόγο όμως, σου εἶναι γνώριμα· τὰ τέσσερα αὐτὰ γράμματα μοιάζουν νὰ καίνε μιὰ τρύπα πάνω στοῦ πέπλο τοῦ χρόνου. Καί ξαφνικά θυμᾶσαι· οἱ εἰκόνες ἔρχονται ξανά στοῦ μυαλό σου διασχίζοντας μιὰ απόσταση εἴκοσι καί πλέον χρόνων. Τὸ ταξίδι στοῦ Σάλτσμπουργκ. Τὰ ξαδέρφια, τὰ παιχνίδια, τὸ μουσεῖο. Τέσσερα γράμματα χαραγμένα πάνω σ' ἓναν τελετουργικό λογοπέλεκο. Ὁ πατέρας σου νὰ σου ἐξηγήει: Alles nach Gottes Willen.¹

Τὰ ὄπλα πλέον ἔχουν χάσει τὴ σύνδεσή τους μὲ τὸν Θεό. Ἀπόλεσαν τὴν πίστη τους. Καί τὰ παιδιά μεγάλωσαν καί συνειδητοποίησαν ὅτι ἡ ζωὴ τους ἔχει πάρει περιεργό μονοπάτι. Αἰσθάνεσαι ὅτι εἶσαι κοντὰ τώρα, ἀρκεῖ νὰ στρίψεις μιὰ γωνία ἀκόμα γιὰ νὰ βρεῖς κάποιον, κι ἔπειτα θὰ ἀκολουθήσει μιὰ σιωπηλὴ διαπραγματεύση πού δὲν θὰ ἔχει σχέση μὲ ἀγαθὰ ἢ ἔστω μὲ ὑπηρεσίες, μόνο μὲ αὐτὸ πού πραγματικὰ εἶστε, περιπλανώμενες ψυχὲς μέσα στὴ νύχτα, πού ἀποδέχονται ἢ μιὰ τοῦς ὄρους τῆς ἄλλης. Νιώθεις μιὰ σκοτεινὴ εὐφορία νὰ ἐντείνεται σὲ κάθε σου βῆμα.

Τὰ πάντα σύμφωνα μὲ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Τοῦ Θεοῦ τοῦ Σώματος. Τοῦ Κραγιὸν καί τοῦ Μεταξιού. Τοῦ Θεοῦ τοῦ Νάιλον, τοῦ Ἀρώματος καί τῆς Σκιαῆς.

Ὁ νεαρὸς ἄντρας ὀδηγοῦσε αὐτοκίνητο χωρὶς διακριτικά, βόρεια στὴν ὁδὸ Χάντσον. Ὁ συνάδελφός του κοιμόταν στοῦ διπλανὸ κάθισμα. Στρίβοντας δυτικὰ πρὸς τὸ ποτάμι,

1. Alles nach Gottes Willen: "Ὅλα σύμφωνα μὲ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. [Οἱ σημειώσεις εἶναι τοῦ μεταφραστῆ]

ὁ Ντέλ Μπράβο περίμενε νὰ παρουσιαστῆ μπροστά του μιὰ συγκεκριμένη εἰκόνα. Στοῖβες ἀπὸ καφάσια καὶ χαρτόκουτα. Σκαλωσιὲς μπροστὰ ἀπὸ κάποιο παλιὸ κτίριο. Φορτηγὰ καὶ χρωματοργικὰ μηχανήματα. Ἄστεγοι μαζεμένοι γύρω ἀπὸ μιὰ φωτιά. Ἡ πείρα του τοῦ ἔλεγε ὅτι αὐτὸ ἀκριβῶς θὰ ἔβλεπε.

Δὲν περίμενε νὰ δεῖ μιὰ γυναίκα νὰ κατευθύνεται πρὸς τὸ μέρος τους μὲ βῆμα κομψό. Εἶχε μακριὰ σκουρόξανθα μαλλιά, καὶ ἀπὸ ἀπόσταση εἴκοσι μέτρων, ποὺ ὅλο καὶ μίκραινε, ὁ Ντέλ Μπράβο μποροῦσε νὰ δεῖ πόσο γοητευτικὴ ἦταν. Τὸ μαῦρο της παλτὸ ἦταν ἀνοιχτό, ἀφήνοντας νὰ φανεῖ ἓνα κατακόκκινο φόρεμα.

Καμιὰ ἐπαγγελματίας μὲ σώας τὰ φρένας δὲν θὰ ἔβγαине γιὰ μεροκάματο σ' αὐτὲς τὲς ἐρημιές. Ἦταν ὁμολογουμένως ἐντυπωσιακὴ. Ἄν ἦταν ὄντως τῆς δουλειᾶς, δὲν ἔκανε πιάτσα. Ἐδῖνε τὴν ἐντύπωση κάποιος μὲ ἀπόρητο νούμερο καὶ διαμέρισμα σὲ πολυώροφο κτίριο ἀνατολικὰ τῆς Πεντηκοστῆς λεωφόρου. Γιὰ τὸν Ντέλ Μπράβο, ὁ ὁποῖος εἶχε ἀρχίσει νὰ σηκώνει τὸ πόδι του ἀπὸ τὸ γκάζι, ἡ γυναίκα αὐτὴ ἦταν μιὰ παραφωνία. Ἐνα εὐπρόσδεκτο θέαμα σίγουρα, ἀλλὰ ἓνα θέαμα κάπως ἀνησυχητικὸ — δὲν ταίριαζε στὴν εἰκόνα.

Ἄφοῦ πέρασε ἀπὸ δίπλα της, ὁ Ντέλ Μπράβο κοίταξε τὸν καθρέφτη καὶ τὴν εἶδε νὰ πλησιάζει τὸ ἐργοτάξιο, διατηρώντας τὸ ζωηρό, αἰσθησιακὸ της βῆμα. Στιγμὴ δὲν χάνει τὸν ἐπαγγελματισμὸ της, σκέφτηκε. Ὁ ἀσύρματος στρίγκλισε. Ὁ Ντέλ Μπράβο ὑπολόγισε ὅτι, ἂν ἔκανε τὸ γύρο τοῦ τετραγώνου, θὰ τὴν προλάβαινε στὸ τέλος τοῦ ἴδιου μεγάλου δρόμου. Μὴν ἔχοντας κάτι καλύτερο νὰ κάνει, σκέφτηκε νὰ ρίξει μιὰ δεύτερη ματιά.

«Ξύπνα, Γκάνετ».

«Τί ἔγινε;»

«Ἐχε τὰ μάτια σου ἀνοιχτά. Θέλω νὰ δεῖς κάτι».

«Ποῦ εἶμαστε;»

«Κάτσε νὰ πάρω μιὰ τελευταία στροφή ἐδῶ».

«Νομίζω πὼς εἶδα ὄνειρο».

«Ποῦ στὸ διάλογο πῆγε;» εἶπε ὁ Ντέλ Μπράβο.

«Ὀνειρεύτηκα πέτρες. Μιὰ παραλία γεμάτη μεγάλες πέτρες· τεράστιες, πελώριες πέτρες. Ἦμουν ἐκεῖ, ἀλλὰ καὶ δὲν ἦμουν».

Ὁ δρόμος ἦταν ἄδειος. Ὁ Ντέλ Μπράβο ἄφησε τὸ ἀμάξι νὰ κυλήσει ἀργὰ μπροστά. Δὲν φαινόταν κανεὶς. Τοῦ εἶχε πάρει ἐλάχιστο χρόνο γιὰ νὰ κάνει τὸ γύρο τοῦ τετραγώνου. Μὲ τὸ ρυθμὸ ποὺ βιάδιζε ἡ γυναίκα, τώρα θὰ ἔπρεπε νὰ εἶχε φτάσει σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο τοῦ δρόμου.

Προηγουμένως, ὁ Ντέλ Μπράβο εἶχε δεῖ μερικοὺς ἄντρες νὰ στέκονται γύρω ἀπὸ μιὰ φωτιά σὲ αὐτὴ τὴν ἀλάνα. Τώρα ἡ φωτιά ἔκαιγε μόνη της, ἀλλὰ ἀκόμη δυνατά. Δὲν ὑπῆρχε ἄνθρωπος τριγύρω. Γιὰ τὸν Ντέλ Μπράβο αὐτὸ ἦταν κάτι ποὺ ἄγγιζε τὸ ὄριο τῆς παραφωνίας.

Οἱ προβολεῖς τοῦ αὐτοκινήτου φώτισαν ἓνα πυκνὸ σύννεφο σκόνης. Ἐμοιαζε νὰ ἔρχεται ἀπὸ τὸ δεύτερο ἐπίπεδο μιᾶς σκαλωσιᾶς, σ' ἓνα κτίριο στὸ μέσο τοῦ τετραγώνου. Μιὰ πιθανὴ παραφωνία. Πρὶν ἀπὸ λίγα λεπτά δὲν ὑπῆρχε σκόνη. Τώρα ναί. Τὸ κτίριο ὑποτίθεται πὼς εἶναι ἄδειο. Οἱ ἐργάτες εἶχαν σχολάσει καὶ εἶχαν πάει σπίτι τους.

«Ἦσουν ἐκεῖ, ἀλλὰ καὶ δὲν ἦσουν».

«Ἔτσι ὄνειρεύομαι μερικὲς φορές», εἶπε ὁ Γκάνετ.

«Θέλω νὰ ρίξω μιὰ ματιά σ' αὐτὸ ἐδῶ τὸ κτίριο».

«Γιὰ ποιό λόγο, Ρόμπι;»

«Δῶσε μου τὸ φακό».

Ὁ Ντέλ Μπράβο ἔστριψε σ' ἓνα στενὸ δρομάκι ποὺ περνοῦσε ἀνάμεσα ἀπὸ τὸ ξεκοιλιασμένο κτίριο κι ἐκεῖνο ποὺ βρισκόταν ἀνατολικά του. Τὰ παράθυρα στὸ πῖσω μέρος ἦταν σφραγισμένα μὲ σανίδες, ὅπως καὶ αὐτὰ ποὺ ἔβλεπαν στὸ δρόμο. Πῆγε στὴν μπροστινὴ πλευρὰ τοῦ κτιρίου κι ἔριξε μιὰ πιὸ προσεκτικὴ ματιὰ στὴ σκαλωσιά. Ἔνιωσε τὴ σκόνη στὰ μάτια καὶ στὸ στόμα του. Ὁ Γκάνετ παρακολοῦσε ἀπὸ τὸ κάθισμα τοῦ συνοδηγοῦ, ρουφώντας τὴ μύτη του.

«Ἐλπίζω νὰ μὴ σκέφτεσαι νὰ σκαρφαλώσεις ἐκεῖ πάνω· δὲν ἔχω καμιὰ ὀρεξὴ νὰ ἀφήσω τὸ ἀμάξι γιὰ νὰ ἔρθω νὰ σοῦ δώσω ἓνα χεράκι».

«Ἐέρουμε κι οἱ δυὸ ὅτι τὸ χεράκι σου τὸ 'χεις γι' ἄλλη δουλειά».

«Γιατί δὲν μοῦ λὲς τί ψάχνεις, Ρόμπι, ἔτσι γιὰ νὰ δείξω κι ἐγὼ λίγο ἐνδιαφέρον;»

«Ἄν καταφέρω νὰ φτάσω σ' ἐκεῖνο κεῖ τὸ στήριγμα, ἔχω μπεῖ μέσα».

Ὁ Ντέλ Μπράβο ἄρχισε νὰ σκαρφαλώνει πατώντας πάνω στὶς δοκοὺς καὶ τὶς ράβδους ποὺ τὶς στήριζαν, μέχρι ποὺ ἔφτασε στὸ δεῦτερο ἐπίπεδο, περίπου ἕξι μέτρα πάνω ἀπὸ τὸ ἔδαφος. Ἐκεῖ ὑπῆρχε ἓνα παράθυρο ἀσφραγιστο, ποὺ τὸ χρησιμοποιοῦσαν οἱ ἐργάτες γιὰ νὰ βγάζουν τὰ μπάζα. Ὁ Ντέλ Μπράβο ἔστριψε τὸ φῶς τοῦ φακοῦ του στὸ ἐσωτερικὸ. Σωροὶ ἀπὸ σανίδες δαπέδου δεμένες μεταξύ τους. Μεγάλα κομμάτια σοβᾶ. Οἱ τοῖχοι τῶν δωματίων, γκρεμισμένοι. Τὰ ὑδραυλικά, ξηλωμένα. Ἄκουσε τὴ φωνὴ τοῦ Γκάνετ ἀπὸ κάτω.

«Τὸ πάτωμα μπορεῖ νὰ καταρρεύσει».

Καθώς ο Ντέλ Μπράβο έμπαινε από τὸ παράθυρο, τὸ φῶς τοῦ φακοῦ του έπεσε πάνω της διαπερνώντας σύννεφα άσβεστοκονιάματος. Έβγαλε ένα κοντόκαννο 38άρι από τὴ θήκη ὤμου κάτω από τὸ καρὸ μάλλινο μπουφάν του, κι έψαξε με τὸ φῶς τοῦ φακοῦ τὸ πάτωμα. Προχώρησε άργά πρὸς τὰ εμπρός, προσέχοντας άρχικὰ μὴ πατήσῃ κάποιο από τὰ καρφιά πὸν προεξεΐχαν, ἂν και σύντομα διαπίστωσε ὅτι αὐτὸ πὸν τὸν προβλημάτιζε περισσότερο ἦταν ἡ αὔρα τοῦ χώρου, οἱ άόρατες παρουσίες — ένα πεδίο ὅπου κυριαρχοῦσε μιὰ άπροσδιόριστὴ αἴσθησι.

Ήταν πεσμένη άνάσκελα· τὸ σῶμα της ξεχώριζε μέσα στὴν γκριζὰ άχλὴ, τὸ κεφάλι της γυρισμένο στὸ πλάι. Αἱμορραγοῦσε άκόμη από κάπου στὸ μέσο τοῦ σώματός της, κάτω από τὸ θώρακα. Ὁλη αὐτὴ ἡ σκόνη, ὁ τρόπος πὸν ἦταν γυρισμένο τὸ κεφάλι της, καθὼς και ἡ κατάστασι τῶν ρούχων της, μαρτυροῦσαν ὅτι εἶχε προηγηθεῖ πάλη. Σύντομη προφανῶς.

Ὁ Ντέλ Μπράβο έριξε μιὰ ματιὰ γύρω από τὸ σῶμα, ψάχνοντας γιὰ κάποιο ὄπλο. Σκόνη από σοβὰ και πριονίδια γέμισε τὰ ρουθούνια του. Μύρισε έπίσης άρωμα και ιδρώτα, και παρατήρησε ὅτι ἡ μάσκαρά της εἶχε τρέξει κι ὅτι ἡ παχιὰ στρώσι πούδρας στὸ πρόσωπό της ἦταν ραγισμένη σὲ σημεῖα. Δέν κατάφερε νὰ βρεῖ σφυγμὸ. Τὸ αἷμα συνέχιζε νὰ τρέχει. Ὁ Ντέλ Μπράβο πῆγε στὸ παράθυρο.

«Εἰδοποίησε τὸ κέντρο, Γκάνετ».

«Τί έχουμε;»

«Ένα πτώμα, γυναίκα».

Ὁ Ντέλ Μπράβο, έψαξε ὅλο τὸ χῶρο, περνώντας πάνω από διάφορα άντικείμενα, προσέχοντας μὴ κουνήσῃ τίποτε από τὴ θέση του. Έβαλε τὸ ὄπλο στὴ θήκη και γο-

νάτισε δίπλα στο σῶμα τῆς γυναίκας. Ἄκουσε τὸν Γκάνετ νὰ ἀνεβαίνει τὴ σκαλωσιά. Ἡ πάλη εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα τὸ παλτό της νὰ γλιστρήσει ἀπὸ τὸν ἕναν της ὤμο, καὶ τὸ φόρεμά της, ραμμένο ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ ἀστραφτερὸ κόκκινο ὕφασμα, νὰ τραβηχτεῖ πρὸς τὴν ἀριστερὴ πλευρὰ τοῦ σώματός της. Τὸ σουτιέν της εἶχε λασκάρει πρὸς τὰ δεξιά, καὶ ὁ Ντέλ Μπράβο μποροῦσε νὰ δεῖ ὅτι ἦταν φουσκωμένο μὲ ἐνίσχυση.

Μὲ τὰ χέρια καὶ τὰ γόνατα στὸ ἔδαφος, ἔστρεψε τὸ φῶς τοῦ φακοῦ κάτω ἀπὸ τὸ σουτιέν, ὅπου ἐντόπισε σκοῦρες τρίχες, φρεσκοζυρισμένες. Χωρὶς νὰ ἀγγίξει τὸ σῶμα, πέρασε ἀργὰ τὸ φακὸ πάνω ἀπὸ τὰ χέρια της, τὸ πρόσωπο, τὰ μαλλιά, τὸ λαιμὸ καὶ τὰ πόδια της.

Ὁ Γκάνετ μπῆκε ἀπὸ τὸ παράθυρο, ἀγκομαχώντας καὶ βρίζοντας. Ὁ Ντέλ Μπράβο τὸν ὀδήγησε μὲ τὸ φακὸ πρὸς τὸ μέρος του, παρακολουθώντας τον συνάδελφό του νὰ πλησιάζει σκυφτός, παρόλο ποὺ τὸ ταβάνι εἶχε ὕψος πέντε μέτρα. Ὁ Γκάνετ γονάτισε δίπλα του.

«Τί ἔχουμε ἐδῶ;»

«Μιὰ κυρία μὲ ὁρμονικὸ πρόβλημα — μὴν πλησιάζεις πολὺ».

«Τί λές, Ρόμπι, μαχαίρι;»

«Σίγουρα μαχαίρι».

«Δὲν φαίνεται νὰ τὴ μαχαίρωσε πολλὲς φορές. Βλέπω μόνο ἓνα τραῦμα».

«Ἡ ἕναν ἄντρα μὲ περίεργο γοῦστο στὰ ροῦχα», ὀλοκλήρωσε ὁ Ντέλ Μπράβο.

«Γιὰ δὲς ἂν μπορεῖς νὰ ρίξεις φῶς κάτω ἀπὸ τὰ μαλλιά».

«Μὴν ἀγγίζεις».

«'Εγώ λέω ὅτι εἶναι μόνο μία μαχαιριά, ἂν και μοῦ κάνει ἐντύπωση ὅλο αὐτὸ τὸ αἷμα».

«'Εξελιγμένες τεχνικές».

«'Εσὺ τί πιστεύεις, Ρόμπι;»

«Δὲν μὲ πληρώνουν γιὰ νὰ μετράω μαχαιριές».

«Μισῶ τὶς αίματοχυσίες».

«'Εχεις ἀναλάβει πολλές τέτοιες ὑποθέσεις;»

«Σὲ ὅσες ἔχω ἀναλάβει, συνήθως οἱ γυναῖκες εἶναι ποὺ χρησιμοποιοῦν μαχαίρι. Οὔτε θυμᾶμαι πόσες φορές ἔχω βρεῖ τὴ γυναῖκα νὰ κάθεται στὸν καναπέ, μὲ ὕφος λίγο νυσταγμένο, ξέρεις, ἐνῶ ὁ τύπος μὲ τὸν ὁποῖο συζοῦσε εἶναι στὸ πάτωμα μὲ καμιὰ ἑκατοστὴ μαχαιριές. Ἡ ἄλλη, ἐντωμεταξύ, ἔτοιμη νὰ τὴν πάρει ὁ ὕπνος. Τί νὰ πῶ, ἴσως κουράζονται. Μετὰ ἀπὸ τόσο μαχαίρωμα ἀρχίζουν και νυστάζουν. Σοῦ ῥχεται νὰ τοὺς ριξεις μιὰ κουβέρτα και νὰ κλείσεις τὸ ραδιόφωνο».

«Νομίζω πῶς τοὺς ἀκούω νὰ ῥχονται», εἶπε ὁ Ντέλ Μπράβο.

«Δὲν ξέρω τί γίνεται, ἀλλὰ κάθε φορά τὸ πτώμα τὸ βρίσκω στὴν κουζίνα».

«Οἱ φτωχοὶ δὲν κάνουν μακριὰ ἀπὸ τὸ φαγητό».

«Σοβαρὰ τώρα, τί πιστεύεις; Μία μαχαιριά;»

«Δὲν ἀπομακρύνονται ἀπὸ τὸ φαγητό, οὔτε κἂν ὅταν σφάζονται μεταξύ τους».

«'Αν εἶναι μία, τότε θὰ βρῆκε κάποιον ζωτικὸ ὄργανο».

«Πολὺ πιθανό. Θὰ συμφωνήσω».

«Τόσο αἷμα», εἶπε ὁ Γκάνετ.

«Αἷμα βασιλικό».

«Βασιλικό;»

«Μὴν ἀγγίζεις, Γκάνετ».

«'Α, ναι, σωστά», είπε ό Γκάνετ. «Τό αίμα μιᾶς ντραγκ κουίν».

Περίπου μισή ώρα αργότερα, ό Ντέλ Μπράβο στεκόταν στό πεζοδρόμιο και φυσούσε στις χούφτες του. Στο κεφάλι του φορούσε τό κίτρινο προστατευτικό κράνος που συνήθως τό άφηνε στό πίσω κάθισμα τοῦ αυτοκινήτου. Ένα ασθενοφόρο, δυό αυτοκίνητα χωρίς διακριτικά και δυό περιπολικά ήταν εκεί κοντά. Άντρες τῆς σήμανσης και φωτογράφοι πηγαινοέρχονταν. Ένα όχημα ύπηρεσιών έκτακτης ανάγκης σταμάτησε δίπλα του. Μερικά δευτερόλεπτα αργότερα, ένας ένστολος αρχιφύλακας πρόσεξε τόν Ντέλ Μπράβο και πήγε πρὸς τό μέρος του.

«Δίνε του, φίλε, είσαι σέ τόπο έγκλήματος».

«Τί;»

«Άπαγορεύεται νά είσαι έδῶ».

Άφήνοντας έναν αναστεναγμό αγανάκτησης, ό Ντέλ Μπράβο έβγαλε τό σῆμα του και τό στερέωσε στό πέτο τοῦ σακακιού του.

«Μά τί στό καλό συμβαίνει πιά; Όλοι κρύβουν τήν ταυτότητά τους».

«Δίκιο έχεις, αρχιφύλακα».

«Με όλα αυτά τὰ μασκαριλίκια, πῶς στό διάολο νά ξέρει ό κόσμος ποιός είναι αστυνομικός και ποιός όχι; Οὔτε εμείς οι ίδιοι δέν αναγνωρίζουμε ό ένας τόν άλλον. Πρεζόνια, κλέφτες αυτοκινήτων, γενειάδες, καπέλα. Βλέπεις έναν τυφλό νά περπατάει με τόν σκύλο του κι ανά πᾶσα στιγμή μπορεί νά γυρίσει και νά σ' τήν ανάψει. Παλιότερα έβλεπες τὰ ρούχα κάποιου και ήξερες τί είναι. Όχι πιά όμως».

«Πλέον, μόνο από τὰ γεννητικά όργανα καταλαβαίνεις», απάντησε ό Ντέλ Μπράβο.

Ὁ Γκάνετ πλησίασε πρὸς τὸ μέρος τους μὲ τὴν ἀνάσα του νὰ ἀχνίζει καὶ τὰ χέρια του σταυρωμένα στὸ στῆθος.

«Δὲν εἶδαμε τὴ σκάλα», εἶπε.

«Γιὰ τί πράγμα μιλάς, ποιὰ σκάλα;»

«Τὸ μέρος αὐτὸ ἦταν κάποτε ἐστιατόριο. Στὴ δυτικὴ πλευρὰ ὑπάρχει μιὰ ἐξωτερικὴ σκάλα ὑπηρεσίας ποὺ ἀνεβαίνει στὴν κουζίνα. Δὲν πέρασες ἀπὸ τὴ δυτικὴ πλευρά;»

«Ὁχι, ἀπὸ τὴν ἀνατολικὴ πῆγα», ἀπάντησε ὁ Ντέλ Μπράβο.

«Τέλος πάντων, ἀπὸ ἐκεῖ ἀνέβασαν τὸ θύμα. Ἐμεῖς σκαρφαλώναμε στὶς σκαλωσιές, ἀλλὰ αὐτοὶ ἀπλῶς τὸν ἀνέβασαν ἀπὸ τὶς σκάλες καὶ μπῆκαν ἀπὸ τὴν πόρτα. Οἱ σκάλες ὀδηγοῦν σὲ μιὰ πόρτα, Ρόμπι. Δὲν ἦταν κἀν κλειδωμένη».

«Ἐλεγχά τὸ πίσω μέρος. Ἐλεγχά τὴν ἀνατολικὴ πλευρά, καὶ τὸ μπροστὰ καὶ τὸ πίσω μέρος τοῦ κτιρίου».

«Τρία στὰ τέσσερα», σχολίασε ὁ ἀρχιφύλακας.

Συνεχίζοντας νὰ ἔχει τὰ χέρια του σταυρωμένα, ὁ Γκάνετ τὰ ἔχωσε κάτω ἀπὸ τὶς μασχάλες του.

«Καὶ τί δὲν θὰ ἴδινε νὰ ἦμουν στὴ Φλόριντα τώρα».

«Πῆγαινε πάρε ἓναν ὑπνάκο ἀκόμα καὶ μπορεῖ νὰ τὸ ὄνειρευτεῖς».

«Ναί, τὴν παραλία».

«Ὁνειρεύεται πέτρες», εἶπε ὁ Ντέλ Μπράβο στὸν ἀρχιφύλακα.

«Πέτρες σὲ μιὰ παραλία».

Ὁ ἀρχιφύλακας τοὺς κοίταξε περιμένοντας νὰ ἀκούσει τὴ συνέχεια.

«Εἶμαι ἐκεῖ, ἀλλὰ καὶ δὲν εἶμαι», εἶπε ὁ Γκάνετ.

I
ΚΟΣΜΙΚΟΣ ΕΡΩΤΙΣΜΟΣ

Ο ΛΑΪΤΜΠΟΡΝ, στὰ ἐξήντα ἔξι του, ἄρχισε νὰ χρησιμοποιεῖ μπαστούνι στοὺς συχνοὺς περιπάτους πὺ ἔκανε στὸ Δυτικὸ Μπρόντγουεϊ καὶ νότια τῆς ὁδοῦ Χιούστον, στὴ συνοικία μὲ τίς γκαλερί. Ἐκεῖνο τὸ ἀνοιξιὰτικο βράδυ ὅμως, λίγο ἀφότου ξεκίνησε τὴ βόλτα του, διαπίστωσε ὅτι ἡ σόλα τοῦ δεξιοῦ του παπουτσιοῦ —φοροῦσε μοκασίνια— εἶχε ἀρχίσει νὰ ξεκολλᾷ καὶ νὰ χτυπᾷ σὲ κάθε βῆμα. Αὐτὸ τὸ ἀτυχὲς γεγονός ἀμαύρωνε τὴν εἰκόνα πὺ ἤθελε νὰ ἐπιτύχει μὲ τὴ χρῆση μπαστουνοῦ.

Γύρισε πίσω, πατώντας προσεκτικὰ στὸ δεξί του ταχοῦνι. Μπῆκε σ' ἕνα κτίριο ἀπὸ χυτοσίδηρο, καὶ ἀνέβηκε στὸν τέταρτο ὄροφο χρησιμοποιώντας ἕναν πανάρχαιο ἀνεγκυστήρα ἐμπορευμάτων ἀνοιχτοῦ τύπου, τὸν ὁποῖο φοβόταν καὶ μισοῦσε. Στὴν τεράστια μεταλλικὴ πόρτα τοῦ λόφτ του ὑπῆρχε μιὰ ἐπιγραφή μὲ κόκκινα γράμματα:

ΚΟΣΜΙΚΟΣ ΕΡΩΤΙΣΜΟΣ
ΓΚΑΛΕΡΙ ΛΑΪΤΜΠΟΡΝ

Διέσχισε τὴν γκαλερί, κι ἔπειτα πέρασε πίσω ἀπὸ ἕνα διαχωριστικὸ γιὰ νὰ βρεθεῖ στὸ χῶρο πὺ χρησιμοποιοῦσε ὡς κατοικία. Τὰ ἐπιπλα ἐκεῖ ἦταν σκούρου χρώματος καὶ ὀγκώδη, διακοσμημένα μὲ ἀραβουργήματα. Ἐνα βοηθητικὸ τραπεζάκι ἔγερνε ἐλαφρῶς πρὸς τὴ μιὰ μεριά. Τὰ μπροστινὰ πόδια ἐνὸς γραφείου ἰσοροποῦσαν πάνω σὲ

σπιρτόκουτα. Ὁ Λάιτμπορν ἀνοίξε ἓνα ἀπὸ τὰ συρτάρια αὐτοῦ τοῦ γραφείου, πῆρε ἓνα μικρὸ μπουκαλάκι κόλλα Elmer's γενικῆς χρήσης, καὶ προσπάθησε νὰ ξανακολλήσῃ τὴ σόλα τοῦ δεξιοῦ του παπουτισιοῦ.

Στὶς ὀχτῶ καὶ μισή θὰ ἔρχονταν στὴν γκαλερί περὶπου εἴκοσι ἄτομα· ἦταν οἱ βασικοὶ του πελάτες, καὶ εἶχε κάποια καινούργια ἀντικείμενα νὰ τοὺς δείξει. Μονάχα ἓνα νέο πρόσωπο ἦταν πιθανὸ νὰ ἐμφανιστεῖ, ἡ Μὸλ Ρόμπινς, μιὰ δημοσιογράφος ποὺ σχεδίαζε νὰ γράφει μιὰ σειρὰ ἄρθρων γιὰ τὴ βιομηχανία τοῦ σέξ.

Οἱ ὑπόλοιποι ἦταν ἓνα μείγμα ἀποτελούμενο ἀπὸ συλλέκτες ἔργων τέχνης, ἐκπροσώπους συλλεκτῶν, καὶ τοὺς πάντα παρόντες, δῆθεν ἐνδιαφερόμενους, οἱ ὁποῖοι, παρότι ἀμήχανοι, ἐλκύνονταν ἀπὸ τὸν ἰδιαιτέρο χαρακτήρα τῆς γκαλερί. Αὐτοὺς τοὺς τελευταίους ὁ Λάιτμπορν δὲν τοὺς ἔβρισκε διόλου ἐνοχλητικούς. Τὸν ἀντιμετώπιζαν ὡς ἐκκεντρικὸ μελετητῆ, μιὰ πηγὴ ἐρωτικῶν γνώσεων, καὶ γι' αὐτὸ τὸν καλοῦσαν διαρκῶς σὲ διάφορα μέρη καὶ τοῦ ἔκαναν δῶρα.

Ὅταν τέλειωσε μὲ τὸ παπούτσι, πῆρε ἓνα ψαλίδι καλωπισμοῦ καὶ τρίμαρε τὶς φαβορίτες του. Ἐπειτα ἄρχισε νὰ βουρτσίζει τὰ μαλλιά του πρὸς τὰ πίσω, δίνοντάς τους ἓνα σχῆμα ποὺ ἔμοιαζε μὲ οὐρὰ πάπιας. Τὰ μαλλιά του εἶχαν ἓνα ἀσημένιο γκρι χρῶμα καὶ κιτρινωπὲς ἀνταύγειες, καὶ τοῦ ἄρεσε νὰ τὰ ἀφήνει μακριά. Τέλος, ἔβαλε ἓνα λαιμοδέτη καὶ φόρεσε ἓνα κοτλὲ σακάκι μὲ ζώνη. Ὅχι ὅτι ὑπῆρχε κανένας λόγος νὰ δώσει ἰδιαιτέρη σημασία στὴν ἐμφάνισή του. Αὐτὲς οἱ συναντήσεις στὴν γκαλερί εἶχαν πάντα ἀνεπίσημο χαρακτήρα· οἱ συλλέκτες τὸ προτιμοῦσαν ἔτσι. Ὁ Λάιτμπορν τοὺς σέρβιρε ἀναψυκτικὸ Wink σὲ χάρτινα ποτηράκια.

Κατὰ σύμπτωση, ἡ Μόλ Ρόμπινς ἔφτασε πρὶν ἂπ' ὅλους τοὺς ἄλλους. Ἦταν ψηλὴ καὶ ἀδύνατη, φοροῦσε τζὶν παντελόνι καὶ χοντρὸ πουλόβερ, καὶ περπατοῦσε μὲ γατήσια νωχελικότητα. Ἀπὸ τὸν δεξιὸ τῆς ὤμο κρεμόταν μιὰ μεγάλη δερμάτινη τσάντα.

Ὁ Λάιτμπορν τὴν ξενάγησε στὴν γκαλερί, πού σέ τίποτα δὲν θύμιζε τοὺς συνήθεις ἀποστειρωμένους χώρους μὲ τίς ὀρθές γωνίες καὶ τίς ἔξυπνα σχεδιασμένες μικρὲς ράμπες· περισσότερο ἔμοιαζε μὲ παλαιοπωλεῖο σὲ κατάσταση παρακμῆς. Ὑπῆρχαν μικρὰ τραπέζια γεμάτα μὲ χάλκινα καὶ πορσελάνινα κομμάτια, στοῖβες ἀπὸ σχέδια καὶ χαρακτηριστὰ, βιβλία καὶ ξυλόγλυπτα, βάζα καὶ κύπελλα. Ὑπῆρχαν, ἐπίσης, διάφορα βάρθρα πάνω στὰ ὁποῖα ἦταν τοποθετημένα τὰ πιὸ ἐνδιαφέροντα κομμάτια, ἐνῶ στὸν τοῖχο μποροῦσες νὰ δεῖς κάμποσες ἐλαιογραφίες, καθὼς καὶ μεγεθυμένες φωτογραφίες πού ἀπεικόνιζαν προσόψεις Ἰνδουιστικῶν ναῶν ἀλλὰ καὶ τοὺς εὐοίωνους φαλλοὺς τῆς Πομπηίας. Κατὰ μῆκος τῶν τοίχων ὑπῆρχαν τελάρα μὲ σχέδια, ἀκόμα περισσότερα χαρακτηριστὰ καὶ φωτογραφίες, καὶ ἀρκετὲς γυάλινες προθήκες γεμάτες δαχτυλίδια, βραχιόλια καὶ περιδέραια.

Ἡ Μόλ Ρόμπινς κινοῦνταν κάπως διστακτικὰ στὸ χῶρο, ἀγγίζοντας μὲ τὸ δάχτυλό τῆς τὸ καπάκι μιᾶς πορσελάνινης τσαγιέρας (Κινέζος αὐτοκράτορας μὲ παλλακίδα, κατὰ τὰ φαινόμενα) καὶ ἐξετάζοντας ἓνα νόμισμα τοποθετημένο σὲ προθήκη («Ἑλληνες, ἄρρενες, ἐρωτοτροποῦντες»).

«Κατὰ κάποιον τρόπο δείχνει ἀθῶο, συμφωνεῖτε;»

«Στερεῖται κίνησης», εἶπε ὁ Λάιτμπορν.

«Κίνησης;»

«Κίνηση, δράση, καρὲ ἀνὰ δευτερόλεπτο. Καλῶς ἢ κακῶς, αὐτὴ εἶναι ἡ ἐποχὴ στὴν ὁποία ζοῦμε. Τὰ ἀντικείμενα ἐδῶ μοιάζουν ἀδρανῆ. Ἀπλῶς κάθονται στὴ θέση τους, ὅλο μάζα καὶ σωματικὸ βάρος».

«Σκέτη βαρύτητα».

«Φυσικά· γιὰ νὰ εἶναι κάτι ἀπολύτως ἐρωτικό, θὰ πρέπει νὰ ἔχει τὴ δυνατότητα κίνησης. Μιὰ γυναίκα ποὺ σταυρώνει τὰ πόδια τῆς τρελαίνει τοὺς ἄντρες. Βρίσκονται σὲ κίνηση, καταλαβαίνετε. Κίνηση, δραστηριότητα, ἀλλαγὴ θέσης. Αὐτὸ εἶναι ποὺ χρειάζεται κανεὶς σήμερα γιὰ νὰ εἶναι ὁ ἐρωτισμὸς ὀλοκληρωτικός».

«Ὑποθέτω πὼς ἔχετε δίκιο».

Ὅταν συγκεντρώθηκαν ἅπαντες, ὁ Λάιτμπορν ἔκλεισε τὶς τεράστιες πόρτες καὶ ἄρχισε νὰ περιφέρεται ἀνάμεσα στοὺς καλεσμένους, πιάνοντας κουβέντα ἐδῶ κι ἐκεῖ. Ἡ Μὸλ ἔβγαλε τὸ πουλόβερ τῆς καὶ τὸ κρέμασε στὸ ἐν πλήρει στύσει μόνιο ἐνὸς γύψινου ἐφημέριου. Πρόσεξε ὅτι ὁ Λάιτμπορν περνοῦσε τὸν περισσότερο χρόνο του στὸ πλευρὸ ἐνὸς περιποιημένου καὶ καλοντυμένου ἄντρα, γύρω στὰ τριάντα, ποὺ ἔμοιαζε μὲ ἐπιχειρηματία, καὶ συγκεκριμένα μ' ἐκεῖνο τὸ εἶδος νεαροῦ μεγιστάνου ποὺ ἀπολαμβάνει νὰ δίνει αὐστηρὲς ὁδηγίες στοὺς ὑφισταμένους του.

Ἡ Μὸλ μίλησε μὲ ἀρκετοὺς ἀπὸ τοὺς καλεσμένους, ἀλλὰ τῆς φάνηκε ὅτι ἀπέφευγαν μὲ διακριτικὸ τρόπο τὸ θέμα· δὲν ἦταν ἀκριβῶς ἀπρόθυμοι νὰ συζητήσουν σχετικὰ μὲ τὸ ἐνδιαφέρον τους γιὰ τὴν ἐρωτικὴ τέχνη, δυσκολεύονταν ὅμως νὰ ἐστιάσουν σὲ αὐτό. Ἐμοιαζαν κάπως βιαστικοί, ἀφηρημένοι λόγῳ κάποιας προσωπικῆς ἐμμονῆς, σὰν ἀριστοκράτες τζογαδόροι ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴ μιᾶς κρυφῆς φρενίτιδας.

Ὁ Λάιτμπορν τὴ σύστησε στὸν ἄντρα μὲ τὸν ὁποῖο μιλοῦσε, τὸν Γκλὲν Σέλβι. Ἐπειτα τὸν πῆραν παράμερα κάποιοι ἄλλοι ἀπὸ τοὺς καλεσμένους.

«Τί ἦταν αὐτὸ πού κίνησε τὸ ἐνδιαφέρον σας, κύριε Σέλβι;»

«Τί κινεῖ τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ καθενός μας γιὰ τὸ σέξ;»

«Δὲν εἴμαστε ὅλοι συλλέκτες», εἶπε ἡ Μόλ.

«Εἶναι ἀπλῶς μία ἀπὸ τίς ἀσχολίες μου. Ἐκτιμῶ τίς γραμμές, τὴ χάρη, τὴ συμμετρία. Τὸ κάλλος τοῦ ἀνθρώπινου σώματος. Καὶ οὕτω καθεξῆς».

«Ἐοδεύετε πολλὰ ὡς συλλέκτης;»

«Ἄρκετά».

«Ὑποθέτω γνωρίζετε πολλὰ γιὰ τὴν τέχνη».

«Εἶχα παρακολουθήσει κάποτε ἓνα σεμινάριο».

«Εἶχατε παρακολουθήσει κάποτε ἓνα σεμινάριο».

«Ὅπου ἔμαθα ἄρκετὰ γιὰ νὰ ξέρω ὅτι ὁ Λάιτμπορν κρατᾷ τὰ καλύτερα κομμάτια του κρυμμένα».

«Τί μπορεῖτε νὰ μοῦ πεῖτε γιὰ τὸν Λάιτμπορν πού δὲν θὰ ἤθελε νὰ μοῦ πεῖ ὁ ἴδιος;»

Ὁ Σέλβι ἀπάντησε μ' ἓνα χαμόγελο καὶ ἀπομακρύνθηκε. Ἀργότερα, ὅταν οἱ περισσότεροι καλεσμένοι εἶχαν ἀποχωρήσει, ὁ Λάιτμπορν ἔπιασε κουβέντα μὲ τὴ Μόλ στὰ ιδιαίτερα δωμάτια του. Ἀπάντησε σὲ ὅλες τίς ἐρωτήσεις της, ἐξηγώντας της ὅτι ξεκίνησε αὐτὴ τὴ δουλειὰ τὸ 1946, ὅταν βρέθηκε ταπὶ στὸ Κάιρο· ἐκεῖ κατάφερε νὰ ἀποκτήσει ἓνα δαχτυλίδι στὸ ὁποῖο ἀπεικονιζόταν ὁ Αἰγύπτιος θεὸς τῆς γονιμότητας σὲ κατάσταση ἔντονης σεξουαλικῆς διέγερσης, τὸ ὁποῖο πούλησε σὲ κάποιον πρῶην ναζὶ γιὰ ἓνα ἱκανοποιητικὸ ποσό. Ἀργότερα ἀνακάλυψε ὅτι τὸ δαχτυλίδι αὐτὸ κατέληξε νὰ κοσμεῖ τὸ δάχτυλο

τοῦ βασιλιᾶ Φαρούκ. Στὴ συνέχεια, ἡ μιὰ ἐπαφὴ ἔφερε τὴν ἄλλη, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ κάνει ταξίδια στὴν Κεντρικὴ Ἀμερικὴ, τὴν Ἰαπωνία, τὴ Μέση Ἀνατολὴ καὶ τὴν Εὐρώπη, καὶ νὰ δημιουργήσει ἓνα παγκόσμιο δίκτυο πωλήσεων, ἀγορῶν καὶ ἀνταλλαγῶν.

«Καὶ ὁ φίλος σας ὁ Σέλβι; Εἶμαι περίεργη. Δὲν μοιάζει μὲ τύπο ποὺ ἀσχολεῖται μὲ τέτοια πράγματα. Τί εἶδους συλλογὴ ἔχει;»

«Δὲν μπορῶ νὰ πῶ τίποτα».

«Τί ἐννοεῖτε;» ρώτησε ἡ Μόλ.

«Κάποιοι ἔρχονται ἐδῶ γιὰ νὰ κοιτάξουν. Κάποιοι γιὰ νὰ ἀγοράσουν. Κάποιοι γιὰ νὰ ἀγοράσουν γιὰ ἄλλους».

«Λειτουργοῦν ὡς βιτρίνα».

«Μπορεῖτε νὰ τὸ πεῖτε κι ἔτσι».

«Ἀγοράζουν γιὰ λογαριασμό ἑνὸς ἀτόμου ἢ μιᾶς ὁμάδας ἀτόμων ὥστε νὰ μὴν ἀποκαλυφθεῖ ἡ ταυτότητά του ἢ ἡ ταυτότητά της ἢ ἡ ταυτότητά τους».

«Μιὰ κάπως ἐπιβαρυσμένη πρόταση συντακτικά, ἀλλὰ κατὰ τὰ ἄλλα σωστή», σχολίασε ὁ Λάιτμπορν.

«Ξέρετε γιὰ ποιὸν ἀγοράζει ὁ Σέλβι;»

«Γιὰ νὰ εἶμαι εἰλικρινής, ὄχι· μόνο ὑποψιάζομαι».

«Κάποιον ποὺ μπορεῖ νὰ ἔχω ἀκουστά;»

«Ὁ Σέλβι εἶναι σὲ αὐτὴ τὴ δουλειὰ περίπου τρεῖς μῆνες. Μπορῶ νὰ πῶ ὅτι εἶναι ἀρκετὰ καλός. Ἔχει κάποιες βασικὲς γνώσεις».

«Δὲν πρόκειται νὰ μοῦ πεῖτε κάτι ἄλλο».

«Στὴ δουλειὰ μας οἱ φῆμες ἀφθονοῦν, δεσποινὶς Ρόμπινς. Κατὰ καιροὺς μαθαίνω διάφορα πράγματα. Ὁ τάδε ἀνακάλυψε ἓνα χάλκινο ἀγαλματίδιο σὲ κάποιο σφραγισμένο κελάρι ἐκκλησίας στὴν Κρήτη, μιὰ ἐρμαφρόδιτη

φιγούρα τῆς ἑλληνορωμαϊκῆς περιόδου. Ἀκούω διάφορα. Πληροφορίες. Δονήσεις στὸν ἀέρα. Μερικὲς φορές ὑπάρχει ἓνα στοιχεῖο ἀλήθειας. Τὶς περισσότερες φορές, ὅμως, εἶναι μόνο ψίθυροι· ἓνα ἀεράκι ποὺ φυσάει τὴ νύχτα».

Τὸ κεφάλι τοῦ Γκλὲν Σέλβι ξεπρόβαλε ἀπὸ τὴν ἄκρη τοῦ διαχωριστικοῦ· εἶχε ἔρθει γιὰ νὰ καληνυχτίσει. Ὁ Λάιτμπορν τὸν προσκάλεσε μέσα γιὰ καφέ, ὁ ὁποῖος κόχλαζε σ' ἓνα ἠλεκτρικὸ μάτι τῆς General Electric σὲ μιὰ γωνία τοῦ δωματίου. Ὁ Σέλβι κοίταξε τὸ ρολοὶ του καὶ μετὰ κάθισε σὲ μιὰ τεράστια σκονισμένη πολυθρόνα.

«Ὁ ἄνθρωπός μου στὴ Γουατεμάλα μὲ εἰδοποίησε νὰ περιμένω κάποια πρώτης τάξεως κομμάτια σ' αὐτὸ τὸ ταξίδι».

«Καιρὸς ἦταν», σχολίασε ὁ Σέλβι.

«Τὰ ξέθαψε μέσα ἀπὸ τάφους, σκάβοντας μὲ τὰ ἴδια του τὰ χέρια».

«Βρῆκε κι ἄλλους τάφους δηλαδή;»

«Οἱ ζοῦγκλες εἶναι πυκνές», ἀπάντησε ὁ Λάιτμπορν αἰνιγματικά.

«Ὁ ἐντολέας μου εἶναι πεπεισμένος ὅτι τὰ προκολομβιανὰ κομμάτια σου εἶναι ἀπομιμήσεις. Θὲς ν' ἀκούσεις τί γνώμη ἔχει γιὰ τὰ χειροτεχνήματα;»

«Πές του γι' αὐτὸ τὸ ταξίδι».

«Αὐτὸ τὸ ταξίδι εἶναι διαφορετικὸ».

«Εἶναι διαφορετικὸ», ἐπανελάβε ὁ Λάιτμπορν βάζοντας καφέ σὲ τρία φλιτζάνια.

Ἡ Μὸλ εἶχε τὴν ἐντύπωση πὼς διέκρινε ἓνα ἴχνος ἀποστασιοποίησης στὴ φωνὴ καὶ τὸ ὕφος τοῦ Σέλβι. Οἱ ἀντιδράσεις του εἶχαν κάτι τὸ ἀνεπαίσθητα μηχανικὸ. Διόλου ἀπίθανο νὰ τὰ βαριόταν ὅλα αὐτά.

«Στὸ μεταξὺ», εἶπε ὁ Λάιτμπορν, «μπορῶ νὰ σοῦ δείξω μιὰ κυρία μ' ἓνα χταπόδι».

«Κάποια ἄλλη φορά».

«Πρόκειται γιὰ πορσελάνινο διακοσμητικό».

«Σοβαρὰ τώρα, ἔχεις τίποτα τῆς προκοπῆς ἐκεῖ πίσω; Ἄν ὄχι, ὦρα νὰ φεύγω».

«Εἶπες “σοβαρὰ”; Ἄκουσα καλά;»

«Καλὰ ἀκουσες».

«Μόλις τώρα ἔλεγα σὲ αὐτὴ τῇ νεαρῇ κυρία γιὰ τὶς φῆμες καὶ τὸ ρόλο τους σὲ μιὰ δουλειὰ σὰν τῇ δικῇ μου. Παραδείγματος χάρη, πρὶν ἀπὸ ἕξι μῆνες ἔφτασε στ' ἀφτιά μου μιὰ φήμη γιὰ ἓνα συγκεκριμένο ἀντικείμενο ποὺ πιθανότατα νὰ ἐνδιαφέρει πολλούς, ἐνδεχομένως καὶ τὸν ἐργοδότη σου. Τὸ περίεργο εἶναι ὅτι τῇ φήμῃ αὐτῇ τῇ εἶχα πρωτακούσει πρὶν ἀπὸ τριάντα χρόνια περίπου, ἀρχικὰ στὸ Κάιρο καὶ τὴν Ἀλεξάνδρεια, ὅπου ὁ κατάλογος τῶν γνωριμιῶν μου περιελάμβανε ἀνθρώπους διαφόρων κατηγοριῶν καί, ἂν δὲν μὲ ἀπατᾷ ἡ μνήμη μου, τὴν ζανάκουσα λίγο ἀργότερα τὴν ἴδια χρονιά, ἀφοῦ εἶχα μετακομίσει στὸ Παρίσι. Τὸ ἐν λόγω ἀντικείμενο ἦταν ἡ κόπια μιᾶς ταινίας. Γιὰ νὰ εἶμαι πιὸ ἀκριβῆς, τὸ πρωτότυπο ἀρνητικό».

Ἐκεῖνος πρόσφερε ζάχαρη χωρὶς νὰ πεῖ λέξη.

«Ἐλεγα στὴ νεαρῇ κυρία ἀπὸ ἐδῶ ὅτι ἡ κίνηση, ἡ ἀπλὴ ἱκανότητα ἀλλαγῆς θέσης, εἶναι ἓνα βασικὸ στοιχεῖο τοῦ ἐρωτισμοῦ. Πιθανότατα ἡ μεγαλύτερη διαφορὰ ἀνάμεσα στὶς παλιὲς καὶ τὶς νέες μορφὲς ἐρωτικῆς τέχνης εἶναι ὁ κινηματογράφος. Τὸ φιλμ. Ἡ κινούμενη εἰκόνα. Ὑπὸ τὴν προϋπόθεση βέβαια ὅτι θεωρεῖτε τὸν κινηματογράφο τέχνη».

«Ἄ, μὰ φυσικά», εἶπε ἡ Μόλ.